

תת"ע 6785/05/23 - מדינת ישראל נגד מוחמד סמאר

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 6785-05-23 מדינת ישראל נ' סמאר
תיק חיצוני: 14250233476

בפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מוחמד סמאר

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 04.06.23 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.
2. כנגד המבקש ניתן ביום 01.01.23 דו"ח בגין נהיגה בקלות ראש תוך איבוד שליטה וסיכון רכבים אחרים בנתיבים בניגוד לסעיף 62 (2) לפקודת התעבורה.
3. כעולה מאישור המסירה הסרוק לנט המשפט ואשר על יסודו נשפט בהעדו, נמסר הזימון לידי המבקש במעמד ביצוע האכיפה ואף במעמד זה חתם עליו המבקש.
4. המבקש מלין כנגד השוטר מבצע האכיפה שלא הסביר לו את מהות העבירה, נטען כי המבקש אינו בקיא בחוקים, כי הוא זקוק לרישיונו וכי פרנסת המשפחה נסמכת על כתפיו וכן כי מצבם הכלכלי אינו בטוב. עוד נטען כי המבקש חש ברע וצירף תעודה רפואית.
5. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור המסירה המפורט לעיל וכי אין בטיעוני המבקש כדי להצביע על עיוות דין או פגם בחזקת המסירה כדין.
6. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
7. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...".

הנה כי כן, על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדו של נאשם;

סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדיון מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

8. אכן זומן המבקש כדין במעמד ביצוע האכיפה ואף חתם בחתימת ידו על הזימון.

9. את הטענה כי המבקש אינו בקיא בחוקים וכי על השוטר להסביר למבקש את מהות העבירה אני רואה לדחות. אי ידיעת החוק אינה פוטרת את המבקש מהתייצבות לדיון המשפטי אליו זומן כדין וממילא אינה פוטרת מעונש.

10. באשר למצבו הרפואי - צירף המבקש תיעוד רפואי הממליץ על מנוחה ושאינו תקף עבור מוסדות משפטיים. אין מדובר בתיעוד המבסס הצדקה לאי התייצבות לדיון ואין בו הסבר מדוע לא פנה המבקש מבעוד מועד בבקשה מתאימה לדחיית המועד.

11. יתר הנטען באשר לעיסוקו של המבקש- ומצבה הכלכלי של המשפחה אינו נתמך באסמכתאות כנדרש.

12. באשר לחשש לעיוות דין נקבע כי טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו'). אין בעצם הכחשת העבירה לכשעצמה כדי להקים "חשש לעיוות דין".

ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם').

טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש.

13. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, י"א אלול תשפ"ג, 28 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.